



Poliisikirjailijat kuulustelussa

TEKSTI LEENA KORSUMÄKI
KUVAT PEKKA VARTIAINEN

Suomessa pesivässä dekkarikirjailijoiden heimossa on yksi laji, joka on viime vuosina lisääntynyt tehokkaasti: poliisitaustainen kirjailija. Dekkariseuran pj Leena Korsumäki kutsui neljä tämän lajin edustajaa yhteen keskustelemaan kirjoittamisesta, kirjailijuudesta ja vähän poliisin työstäkin. Keskustelu sujui lennokkaasti, ja kuulustelijan roolissa toiminut Korsumäki sai poliisit ”laulamaan”.

LK: Lähdetään liikkeelle kirjoittamisesta. Onko se ollut teille aina helppoa? Jo koulusta lähtien?

Kale Puonti (KP): Kirjailijan ammatti ei ollut kouluaihana mielessä. Lukio meni rimaa hipoen, mutta ainekirjoituksesta sain laudaturin. Jotain kirjoitustaitoja on ilmeisesti ollut.

Niko Rantsi (NR): Ei ollut kouluaikoina minikäänlaista taipumusta, olin liikunnallinen kaveri, luettuakin tuli vähän. En muista ainekirjoituksista mitään.

Marko Kilpi (MK): Olen erikoinen tapaus kirjailijaksi, minulla on lukihäiriö. Se ei ollut paha, mutta olen edelleen hidas lukija. Muistan edelleen ainekirjoituksen toiselta luokalta: tarinankertominen vei mukaansa niin, että sitä piti saada jatkaa kotona viikonlopun yli. Se oli jokin villin lännen tarina. ►

Äitini luki jutun kehuun sitä hyväksi, kunhan muuttin liian raa'an lopun. Se olikin ensimmäinen kertani kustannustoimittajan sensuurin kourissa.

Christian Rönnebacka (CR): Olen kaksikielisestä perheestä ja käynyt kouluni ruotsiksi koulukyytien vuoksi. Opettajien suomen kielen taito oli huomompi kuin minulla, ja numeroni yleensä laski, kun avasin suuni. Kirjoitan edelleen korvakuulolta, ja kustannustoimittaja paikkaa loput. Ainoan ainekirjoituksen muistan kutosluokalta: piti kirjoittaa satu eikä se saanut olla metsästyksestä. Kirjoitin Punahilkkan uusiksi. Punahilkka oli pioneeri, ja kaikki olivat tovereita. Lopussa Punahilkka ja metsästäjä menivät naimisiin, sudesta tehtiin karvahattuja, joista piisasi yksi **Hannu Karpollekin**.

Työelämän kirjoittamisesta

LK: Poliisina olette varmaan joutuneet kirjoittamaan paljon?

KP: Tein pääurani huumorikostutkinnassa, ja olen kuulustellut sekä kirjoittanut tosi paljon, pöytäkirjoja on kymmeniätuhansia sivuja. Luin oman ryhmäni jäsenten pöytäkirjoja ja korjailin lähinnä rikosilmoituksia ja johdanto-osuuksia. Korjasin tekstejä varsinkin, jos oli kyseessä ns. iso keissi, joka voi päätyä korkeimpaan oikeuteen tai ainakin jollekin toimittajalle. Ajatuksena oli, että tehdään niistä sellaisia, joista poliisi voi olla ylpeä.

NR: Sama juttu. Olen ollut tutkinnassa 27 vuotta ja paljon on tullut kirjoitettua, koska olen tehnyt tosi paljon kuulusteluja väkivaltaapuolella ja muuallakin. Tykkään kuulustella, siinä pääsee kohtaamaan ihmisiä. Tulen edelleen jatkamaan näissä tehtävissä.

MK: Väitän, että kirjoitin itseni poliisikouluun, sillä sain täydet pisteet äidinkielen kokeesta. Olin toki jo ansainnut leipäni kirjoittamalla ennen poliisialaa. Olen ollut koko poliisiurani kentällä, rikosilmoituksia tuli tehtyä joka vuorossa. Kuten Kale sanoi, kaiken pitää olla kohdillaan, kun juttu voi olla korkeimmassa oikeudessa, ja konstaapelin kirjoittama ilmoitus pinon päällimmäisenä. On valtava apu, että on osannut kirjoittaa.

CR: Muutaman vuoden tein kuulusteluja, opin siinä kymmensormijärjestelmän. Opettaessani ruot-

sinkielisiä poliiseja tuli sanomista rikosilmoitusten laadusta. Vakuutusyhtiöön menevissä papereissa saattoi olla, että ”Karlssonin peltilehmä törmäsi valtion lehmään”, mistä sanoin, ettei näin käy.

NR: Kuulusteluista vielä. **Petri Rainiala** totesi *Rikospaikka*-ohjelmassa, että kuulustelujen taso on laskenut. Minäkin epäilen, että näin on käynyt. Se on valitettavaa.

KP: Nuoret poliisit eivät osaa enää kirjoittaa nk. vapaata kerrontaa. Poliisikoulussa opetetaan liian vähän kuulustelua.

NR: Takapuolen on kestettävä istumista, ja kuulusteluissa pitää nähdä vaivaa ja uhrata aikaa.

KP: Aika moni uusi poliisi pelkää asiakkaita. Kysymykset tehdään valmiiksi oman työpisteen ääressä, esitetään ne, tullaan pois, riippumatta siitä, mitä ihminen vastaa.

Fiktio kirjoittamisesta

LK: Mistä syntyi halu kirjoittaa fiktiota ja oliko itsestäänselvää kirjoittaa siitä maailmasta, jonka parhaiten tunnette eli poliiseista?

KP: Eka ei-pöytäkirjatekstini oli *Kaupungin varjoja*-blogi Helsingin poliisilaitoksella. Se alkoi Aarnio-keissin jälkeen, olin töissä samassa yksikössä. Käytin kirjoittamisen apuna rikosilmoitusjärjestelmässä olevia oikeita juttuja. Pikkuhiljaa tekstini jaloitui proosaksi. Ensimmäinen kirjatekele oli aika raakile, mutta se blogi oli koulu dekkarin kirjoittamiseen.

NR: Kirjoitin *Poliisi kertoo* -kirjasarjaan tarinoita. Tein niitä toistakymmentä. Jäin koukkuun kirjoittamiseen. Aloin miettiä, että olisi kiva kirjoittaa kirja. Markoa haastattelin kerran saunassa Porissa siitä, millaista kirjan kirjoittaminen on. Jo vuonna 2008 olin kirjoituskurssilla, mutta kymmenen vuotta meni ennen kuin oikeasti tein töitä romaanin eteen. Silloin tarkoitukseni oli kirjoittaa isyydestä, koska olin pojan kanssa kaksistaan kotona kahdeksan kuukautta. Ne muistiinpanot ovat edelleen tallessa.

Poliisiduunista kirjoittaminen oli helpoin ja tärkein osa-alue lähteä liikkeelle. Haluan kirjoittaa laajasti poliisin työstä. Kirjoitan kohtuurealistisesti mutta muistaen, että kyse on viihteestä. **Tapani Baggen** Dekkaripaja oli käänteentekevä. Hoksasin,

”

Kirja on hyvä väline, jos on antipatioita laitoksen johtoa kohtaan.”



Kale Puonti.

että jos järjestän aikaa, tästä voi tulla jotakin. Jutelin Markon kanssa kirjamesseilla vuonna 2018 ja hän sanoi: ”Anna mennä”.

MK: Minusta ei pitänyt tulla kirjailijaa vaan elokuvantekijä. Se haave on ollut lapsuudesta lähtien. Elokuvahommia tuli tehtyä paljon, mutta sain palautetta, että käsärit ovat liian proosallisia. Ensimmäinen oma pitkä leffakäsikirjoitus oli toimintakomedia rosvoista ja poliiseista. Siitä kertominen oli luontaista, vaikken ollut poliisi silloin. Päätin sitten kokeilla proosan kirjoittamista. Huomasin pian, että tämä on minun lajini, vaikka pitkään meni opetellessa.

CR: Minusta piti tulla seuraava **Juha Vuorinen**. Bloggaamisen jälkeen tein omakustanteen, jonka Juha luki ja käski kirjoittaa dekkarin, mitä en ollut ajatellut. Harvinaista kyllä uskoin häntä. Jonkinlaisia autofiktiota se on meillä kaikilla, alter ego siellä seikkailee, ja sen voi päästää irti jossakin. Se on laiskuutta tai pikemminkin kirjoitusergonomiaa.

MK: On helppoa kirjoittaa siitä, minkä tuntee.

Tuntemattomille vesille meneminen on paljon työläämpää.

KP: Tietojen etsiminen on ehdottomasti kirjoittamisen hauskin puoli.

Poliisidekkareiden sisällöstä

LK: Kuinka tärkeää on kertoa poliisin tiimityöstä sen sijaan, että yksinäinen komisario ryntää rikospaikalle?

KP: Minä en oikein pysty lukemaan muita kuin poliisien kirjoittamia Suomi-dekkareita. Muissa on niin paljon virheitä ja epäjohtonmukaisuuksia.

CR: Joo, usein niissä mennään yksin pikkutakki lepattaen rikosjoukkoa vastaan.

MK: Varsinkin, jos on nainen.

KP: Muut on haalareissa, nainen tulee paikalle Porschella.

NR: Vierastan poplari päällä tupakki hampaissa rikospaikalla -kuvausta. Ensimmäisessä kirjassani halusin tehdä hatunnoston kenttämiehille. Yksi

päähenkilöistäni on järjestyspoliisin ylikonstaapeli kenttäjohtajana.

MK: On genrelle uskollinen kuvio, että komisario on paikalla. Tänä päivänä tutkijat eivät juuri ulkona hyppää vaan ovat kuulusteluautomaatteja.

CR: Minulla on painotus välillä rikollisen tai vähäosaisten maailmassa. Tarinan takia on tehtävä oikomisja ja kompromisseja.

MK: Miten genretietoisesti kirjoitatte? Ihmiset haluavat samanlaisia kiehtovia tarinoita uudestaan ja uudestaan, mikä näkyy etenkin tv-sarjoissa. Mitä tyypillisiä juttuja pitäisi olla?

CR: Hyvä kysymys. Olen rikkonut rajoja, en itsekkään tiedä, mitä seuraavaksi tulee. *Ruskasta* tuli ”sotaelokuva”. Viimeksi pomppasin uuteen Henna Björkin maailmaan.

KP: Kirjoitan myös rosvonäkökulmaa. Puolet kerronnasta on poliisia, puolet rosvoa. Kirjan nimetkin ovat aina rikoksista epäiltyjä. Välillä rosvo on sympaattisempi kuin puolet poliiseista.

NR: Kirjoissani on kroppia ja toimintaa vähemmän kuin Rölliällä. Vierastan törkeän väkivallan kuvaamista, se johtuu varmaan väkivaltatutkijan taustasta. Juttelin **Juha Rautaheimon** kanssa, eikä hänkään halua laittaa mitään roisia kuvausta.

MK: Minä vältän kaikkia kliseitä, pitää olla tuoretta, ennalta arvaamatonta. Kun *Elävien kirjoista* tehtiin *8-pallo*-leffaa, ensimmäisessä käsikirjoituksessa asioita oli käännetty päinvastoin. Kävimme kovaa keskustelua tarinan hengestä. Mietin, että he eivät ole ymmärtäneet tarinaa. Käsikirjoittaja, jolla ei ollut poliisitaustaa, näki tarinan ihan toisella tavalla, genretietoisesti.

Kirjojen hahmoilla todellisia esikuvia

LK: Kuinka paljon olette ottaneet mallia oikean elämän poliiseista ja rosvoista?

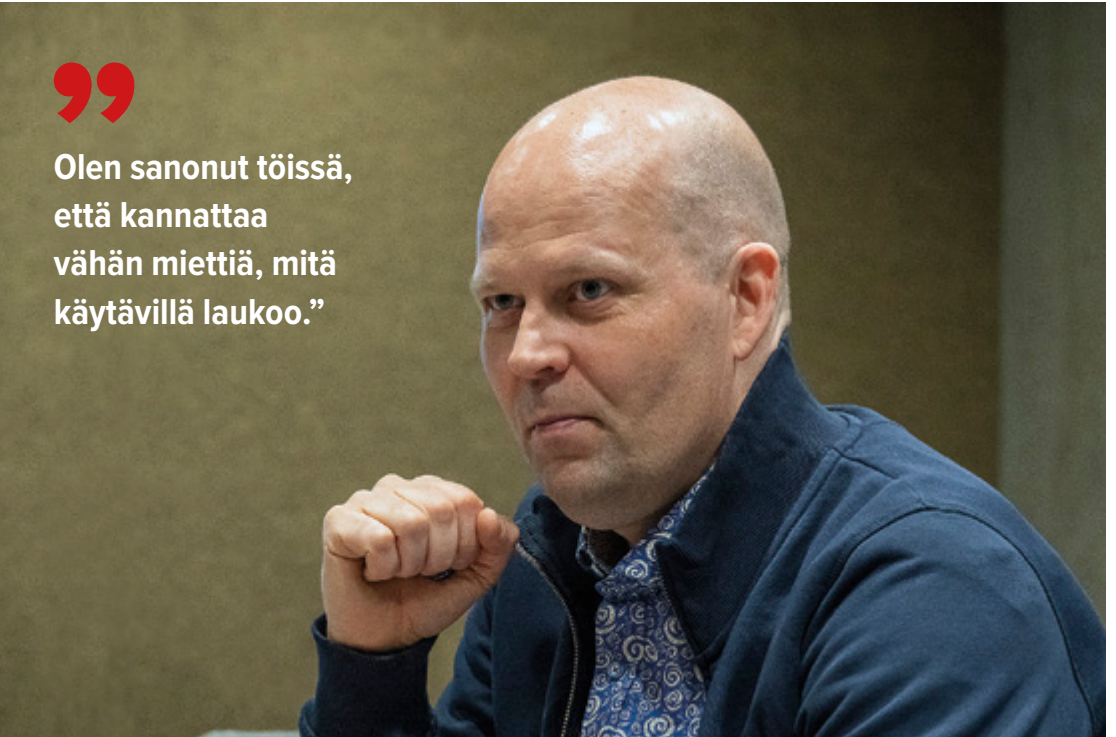
KP: Kollegoistani suuri osa luulee olevansa joku kirjan hahmoista. Olen ottanut hahmoini piirtei-



Marko Kilpi.

”

Olen sanonut töissä,
että kannattaa
vähän miettiä, mitä
käytävillä laukoo.”



Niko Rantsi.

tä suoraan ja karrikoiden myös poliiseista. Kukaan ei ole pahastunut.

CR: Minä olen käyttänyt suoraan copy pastea. **Simon Kannas** on Supossa töissä ja se on hänen nickinsä siellä. *Kylmän sylin* yhdessä tv-jaksossa Hautalehto juoksee vastaan oikeaa Simon Kannasta, joka on selin kameraan niin kuin Supo-miehen pitää kuvissa olla. *Operaatio Troijalaisessa* valitsin randomgeneraattorilla nimen ulkomaalaispoliisin limanuljaskalle. Loppuvaiheessa sanoin kustannustoimittajalle jonkin etiäisen aavistuksella, että vaihdetaan nimi, mutta se jäi tekemättä. Ilmestymisen jälkeen minulle soitti poliisihallituksesta joku tarkastaja ja kysyi, mitä hän tekee minun kirjassani eikä meinannut uskoa, että nimivalinta oli täysi sattuma. Hän leppyi, kun tarjosin hänelle kirjan. Ymmärsin häntä, onhan se hahmo kuvattu hyvin ikävässä valossa.

NR: Minun kirjoissani muutamat henkilöt ovat tunnistettavissa muidenkin kuin heidän itsensä toimesta. Mutta se on arvostuksen osoitus pitkästä

yhteistyöstä. Minulle ei ole tullut pyyhkeitä siitä, miten olen heitä käsitellyt.

CR: Niko, seuraavassa Hautalehdossa on muuten hyvin sinun kaltaisesi ”tuote”.

NR: Sellainen tuuheatukkainen. Ja lihaksikas.

KP: Kirja on hyvä väline, jos on antipatioita laitoksen johtoa kohtaan. Minulla on tulevassa kirjassani kohtaus, jossa postauksen yhteydessä yhden päälystön jäsenen nähdään tulevan thai-hieronnasta.

MK: Hyvä esimerkki, ettei kirjailijalle kannata v*****a. Minun töissäni on enemmän ja vähemmän itseäni kuin jotain muuta. Olkoon minkälainen pedofiili tahansa, niin aina niissä on jotain itsestä. Nyysin todellisuudesta jotain yksityiskoh tia, joilla pystyy määrittelemään jonkun hahmon. Poliisina on tullut tarkkailtua ihmisiä.

CR: Kyllä jokaiseen hahmoon tulee ripaus itseä.

NR: Olen sanonut töissä, että kannattaa vähän miettiä, mitä käytävillä laukoo.

MK: *Elävien kirjojen* ollessa työn alla menin josain työasiassa jututtamaan komisariota, joka oli

tuttu samasta poliisibändistä. Pysähdyin huoneen ovelle. Hänellä oli pöydällään lautasellinen mikro-puuroa vuorokausiraportin vieressä. Hän oli juuri laittamassa puuropakettia hyllyyn lakikirjojen viereen, kun aavisti jotain, kääntyi ja näki ilmeeni. ”Tätä et sitten käytä mihinkään”, hän sanoi. ”Totta kai käytän”, vastasin ja niin kävi. *8-pallon* kuvauksissa **Pirkka-Pekka Petelius** joutui syömään monta lautasellista puuroa.

Tarkat lukijat antavat palautetta

NR: Lukijat ovat kyllä äärettömän tarkkoja.

KP: Kyllä. Yritän tarkistaa faktoja ja kysyä, jos en tiedä. Poika on lääkäri, kysyn häneltä ja hän kysyy joltain toiselta, jos ei itse tiedä. Sen verran pitää olla ammattilypeyttä, että asiat tulevat oikein. En esimerkiksi tiedä järjestyspoliisin työstä nykyään mitään. Ne kohdat pitää luetuttaa heillä. Viimeksi sain palautetta, että ovelta, josta Pesonen meni, ei ole summeria. Valokuvan sain todisteeksi. Eikä kuulemma Riihimäen ABC:llä ole sellaista bensamittaria, että voisi maksaa kassaan. Tiesin sen, mutta tarina ei olisi voinut edetä ilman sitä kohtausta.

CR: Minä sain yhteydenoton mieheltä, joka kertoi, ettei ole vuokrannut omistamaansa huoneistoa krp:lle Malminkartanossa. Olin sijoittanut krp:n piilokonttorin sinne.

MK: Minulle on sanottu, että tuon kaliiberin kivääristä ei kuulu tuollaista ääntä.

KP: Luulin aluksi näitä palautteita vitseiksi. Nyt ymmärrän paremmin. Ja hyväntahtoistahan se on.

NR: Tarkistuksia pitää tehdä, vaikka voikin hyödyntää omaa työtä. Meidän kirjoja luetaan tarkasti ja oletetaan, että kaikki on oikein.

LK: Minulla on tästä omakohtainen esimerkki. Röllin *Tulen ajassa* on kohtaus, jossa Hautalehto selittää ruotsalaiselle Björkille, että Suomessa kaikki maahanmuuttajataustaiset poliisit rekrytoidaan heti peitetehtäviin. Kun sen luin, kieltämättä aloin miettiä, onko näin todellisuudessakin, kun heitä en järjestyspoliisin haalareissa ole liiemmälti nähnyt.

CR: Silloin kun minä olin krp:ssä, heidät rohmuttiin suoraan poliisikoulusta.

NR: Minullakin on käsitys, että jotain totuusperää siinä on.

KP: Minä vien tulevassa kirjassani arabipojan poliisikoulusta Supon peitetehtäviin.

Kirja toimii hyvin mielipideilmaväylänä

LK: On asioita, joita ei voi paljastaa. Tuleeko heti selkäytimestä, mistä ei voi kirjoittaa?

NR: Tulee selkärangasta. On tärkeää, ettei kerro liikaa taktisista ja teknisistä tempuista. Uusissa jutuissa pitää olla tosi varovainen. Olen harjoitellut rajanvetoa *Poliisi kertoo* -kirjojen tarinoiden kautta.

KP: Minulla on ehdoton ei-järjettömälle väkivalle, se ei sovi maailmaani. En ymmärrä ollenkaan monien ruotsalaisten kirjailijoiden tapaa kirjoittaa silmittömästi väkivallasta.

MK: Minä olen voinut kirjoittaa kaikesta. Vaikka puhelinkuuntelu tiedetään hyvin, huumetutkinnaasta saan kommenttia, että pakkoko siitä on aina olla muistuttamassa. Ymmärrän sen, sillä sektorilla on helkatin työstä touhua. Jaran (**Jarkko Sipilä**) kanssa monta kertaa juteltiin siitä, mitä eroa on rikostoimittaja- ja poliisitaustaisella kirjailijalla. Rikostoimittaja voi kertoa mitä vain ja hän kuuleekin kaikenlaista. Jara saattoi tietää jostain uudesta menetelmästä enemmän kuin minä. Häntä ei myöskään kirjoittamisessa estänyt mikään, meillä on joka puolella rajat vastassa. Olen ottanut sen haasteena. Pitää voida kertoa muulla tavalla kuin vain briljeerata jollakin yksityiskohdalla. On keskityttävä tarinoiden kertomiseen, mikä on paljon mukavampaa.

LK: Oletteko kokeneet kirjat tapana kertoa mielipiteitä, joita ette ole voineet virkamiehenä sanoa?

KP: Olen sanonut paljon asioita virkamiehenäkin mutta kirjoissa vielä vähän jyrkemmin. Ei ole mustaa eikä valkoisia tämä elämä.

NR: Ensimmäisessä kirjassani nostin maalittamisen teemaksi. Kirjan ilmestyessä toukokuussa 2020 maalittaminen nousi yhteiskunnalliseen keskusteluun. Silloin aiemmin, kun sitä kirjoitin, näin sen käsittelyssä puutteita. Olen tosi tyytyväinen, että nostin sen teemaksi ja pystyin kuvaamaan hyvin päähenkilön mielenmaisemaa ja maalittamisen

”

Kyllä jokaiseen hahmoon tulee ripaus itseä.”



Christian Rönnecka.

vaikutuksia perhe-elämään ynnä muuhun. Jatkosakin yritän vastaavalla tavalla tuoda esiin asioita, jotka mielestäni kaipaavat sitä.

MK: Minulla on aina yhteiskunnallinen kulma. Ensimmäisessä kirjassani keskiössä oli oikeusjärjestelmä: kirjoitin, miten se käytännössä toimii ja ei toimi. Miten pääpahis näki keissin ja koki velvollisuudekseen toimia ja yrittää muuttaa sitä. **Matti Rönkä** on kuvaillut minua Suomen skandinaavisimmaksi rikoskirjailijaksi. Koen, että se on vähän minun juttunikin, aina on tutka päällä.

CR: Minä olen poikkeus. Hesarin arvostelussa minua on sanottu kioskirjailijaksi. Kukaan ei odota yhteiskunnallisuutta. Kun teen profetian, kukaan ei huomaa. *Tulen aika* on kirjoitettu 1,5 vuotta aikaisemmin kuin Ruotsin jengilevottomuudet nostivat päätään täällä. Nykyään olen kuulemma paremman luokan kioskirjailija.

Matti Yrjänä Joensuusta

LK: Oletteko lukeneet **Matti Yrjänä Joensuun** kirjoja? Onko niillä ollut vaikutusta omaan kirjoittamiseenne?

KP: Olen aina lukenut paljon **Mauri Sariolasta** lähtien. Joensuutkin olen lukenut. Harjunpää on turhan ahdistunut monissa kirjoissa, ei se poliisin elämä niin synkkää ole. Ensimmäiset kirjat ovat loistavaa poliisikuvausta, loput hieman hämäämpiä. Esikuvana häntä voi pitää, hän kirjoitti asioita oikein.

NR: Ammattiin tullessani 1990-luvulla luin kaikki Joensuut. Viimeinen jäi kyllä kesken. Kaikki kunnia hänelle, mutta jos hän tänä päivänä tulisi markkinoille, en tiedä miten kävisi kovassa kilpailussa. Vaikea sanoa, onko hänellä ollut vaikutusta omaan kirjoittamiseen. Olen saanut kommentteja,

että kirjoitan samantyyppistä tekstiä mutta en ole tietoisesti ajatellut sitä.

MK: Minä luin häneltä ensimmäisen kirjan vasta, kun olin julkaissut itse monta kirjaa. Kaikkia en ole lukenut, mutta *Harjunpää ja rakkauden nälkä* on hyvin proosallinen, oikeaa kaunokirjallisuutta. Siinä on hyvää kieltä ja se on hyvin kirjoitettu. Siinä mielessä hän kelpaa esikuvaksi ja on uranuurtajana jättänyt lähtemättömän jäljen.

CR: Olen samaa mieltä jäljestä. Olen lukenut ne ennen kuin rupesin poliisiksi. Muistan ”kiusantehtävät” ja ”heimolaiset”, tykkäsin kuvauksesta. Omaan kirjoittamiseeni niillä ei ole ollut vaikutusta. **Stieg Larssonin** kirjat ovat ainoa käymäni koulu. Tapa, millä hän tekee niistä elokuvamaisia, on ainoa keino, jolla minä pystyn tarjoamaan omat ajatukseni. Olin aivan lirissä kaavan kanssa, kuka on kertoja. Larssonin kirjoista löytyi yksi tärkeä elementti. Lukijalla on oltava kaksi korttia enemmän kuin kirjassa olevilla ihmisillä.

Ensimmäisen kirjan jälkitunnelmien muistelua

LK: Lopuksi pyytäisin teitä muistelemaan fiiliksiä ensimmäisen käsikirjoituksen valmistuttua.

KP: Kun itsekseni työstin sitä kirjaa, kysyin Juha Vuoriselta, kuka toimitti hänen kirjansa. Lähetin tekstin samalle toimittajalle silmäiltäväksi, en pyytänyt kustannustoimittamaan. Sainkin **Hilla Hautajoelta** hyviä kommentteja, ja lähetin tekeleeni neljään kustantamoon joulun alla. Loppiaisen jälkeen Bazar pyysi minua palaveriin, ja sopparikin oli siellä valmiina. Kolme muutakin kustantajaa pyysi minua palaveriin. Ymmärrän toki, että työskentelyni Aarnion alaisuudessa teki minusta kustantamolle mielenkiintoisen kirjoittajan. Sellaisia fiiliksiä ei enää tule, eka kirja on aina eka kirja.

NR: Ekasta ei tiennyt kuin muutama henkilö. Pari työkaveria luki tekstin läpi ja kommentoi. Merkittävää palautetta sain tutulta kirjailijalta. Sen jälkeen tiesin, että uskallan lähettää sen eteenpäin. Lähetin sen kolmeen paikkaan, joista kahdesta tuli vihreätä valoa viikon sisällä. Julkisuuteen astuminen ei ollut itsestään selvää. Minun piti miettiä, mitä tapahtuu ja miten hoidan julkisuuden, koska olen edelleen

poliisi, ja päätyö pitää hoitaa kunnolla. Mietitytti, miten työkaverit suhtautuvat siihen.

MK: Minä jouduin hieromaan aika pitkään ennen kuin kirja meni läpi. Lopuksi sanottiin, että se on hyvin kirjoitettu mutta epäuskottava. En ymmärtänyt sitä ollenkaan. Sitten **Petri Gerdt** käveli Myyrmannin kauppakeskukseen, ja yhtäkkiä stoori olikin hyvin uskottava. Tosin kustannussopimus oli kylläkin saatu ennen sitä. Kun ensiksi sai paljon hylsyjä ja yhtäkkiä tuli Johtolanka-palkinto, Lasiavain-ehdokkuus ja vielä toisella kirjalla Finlandia-ehdokkuus, kontrasti oli outo. Muistan edelleen Finlandia-ehdokastilaisuuden, jossa kaikki ehdokkaat olivat framilla. Oli tunne, että minä hetkenä hyvänsä ovi potkaistaan sisään ja huudetaan ”on tapahtunut virhe, tuon ei kuulu olla täällä”. Julkisuus oli oikeasti pelottava juttu.

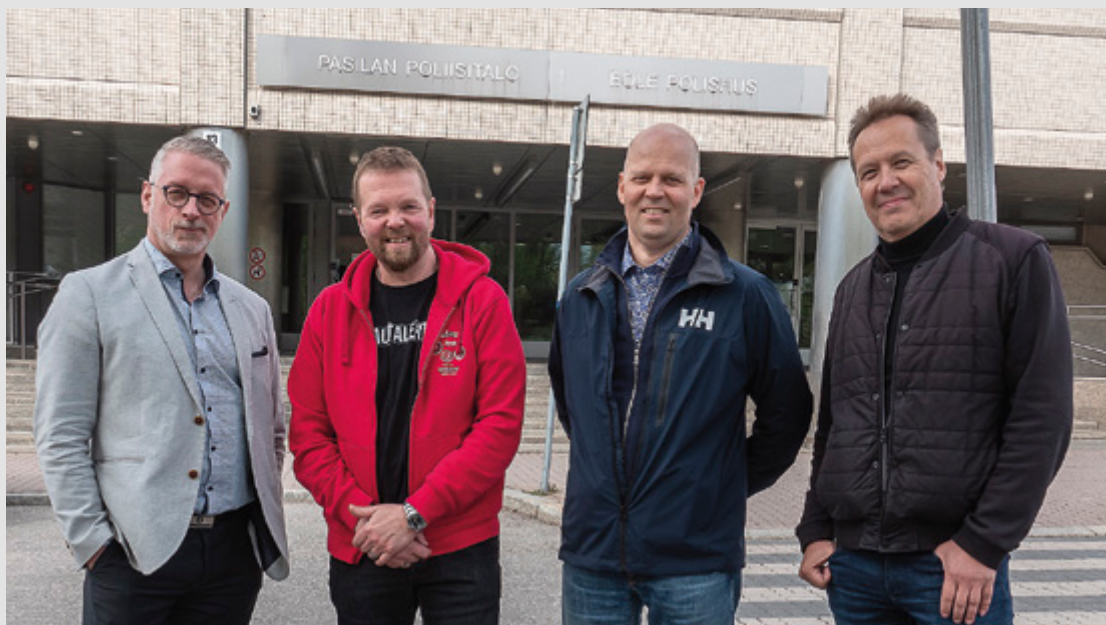
CR: Halusin Bazarille, koska halusin Pohjoismaihin. Lähetin *Trojialaisen Ritva Holmströmille* ja pyysin lukemaan sen ja suosittelemaan kustannustoimittajaa, niin teen omakustanteen. Jonkin ajan kuluttua väsynyt Ritva soitti: ”Rölli, olet velkaa lounaan, jouduin viime yönä lukemaan sen loppuun.” Kolmen päivän sisällä minulla oli kolmen kirjan sopimus.

MK: Uusia kirjailijoita muistutan nauttimisesta: ihminen voi vain kerran olla esikoiskirjailija.

NR: Minä en ole järjestänyt julkkareita kertaakaan. Esikoiskirja ilmestyi toukokuussa 2020, kun korona iski kaksi kuukautta aiemmin. En ollenkaan tiedä, millaiset kemut pitäisi järjestää.

MK: Tiedät ainakin, ketkä pitää kutsua. ■





Marko Kilpi

21 vuotta poliisina, nyt virkavapaalla, 1. kauden kansanedustaja (kok)
 Esikoisteos *Jäätäneitä ruusuja* (Nemo 2007), Vuoden johtolanka -palkinto 2008
Kadotetut (Gummerus 2009), Finlandia-ehdokkuus
 Julkaissut 9 teosta
Elävien kirjoihin -romaanin pohjalta *8-pallo*-elokuva

Kale Puonti

35 vuotta poliisina, nyt eläkkeellä ja vapaa kirjailija
 Esikoisteos *Manni* (Bazar 2020)
 Julkaissut 5 teosta
 Kahdesta ensimmäisestä romaanista tekeillä tv-sarja ElisaViihde-Viaplaylle

Niko Rantsi

32 vuotta poliisina, edelleen virassa
 Esikoisteos *Sinun puolestasi vuodatettu* (Tammi 2020)
 2. teos *Kuka viereesi jää* (Tammi 2021), Vuoden johtolanka -palkinto 2022
 Lokakuussa 2022 ilmestyy tietokirja *Rikospoliisin silmin*
Lainvartijat-sarjasta suunnitteilla tv-sarja

Christian Rönnebacka

15 vuotta poliisina, nyt vapaa kirjailija ja tislamo osakas
 Esikoisteos *Operaatio Troijalainen* (Bazar 2012)
 Julkaissut 16 teosta
Kylmä syli -romaanista tehty samanniminen tv-sarja C More
 -suoratoistopalveluun

